

Hartay Csaba

LEOLTOTT NAPPALOK

Akkor maradjon január, negyvenegy felé.
A kilencvenből letörött kisebb darab ússzon.
Ne tengeren, csak parthorizontos holtágon.
Elhagyott múltam lakatlan ingatlan.
Szétrobbant izzók a leoltott nappalok.
Tobozok potyognak esős éjen.
Kitapintani a túlevélszönyeges közeledést.
Mindig közel voltunk. Mindig volt égve hagyott.
Hadd hagyjam égve az utolsó bolygót.
A világűr szerveimben tágul, szakad tovább.
Kilélegezzük a testetlen űr fémszilánkos útporát.
Úgy akarok visszatérni, meghívó nélkül.
Tépett szalag legyen mellemre tűzve.
Egy erodálódott emlék.
Égi réz a felejtés kiszakított kárpitja alatt.

Hasadt vágókép marad az ébredők után.
Gyűrött párnák és szűrő törek a letarolt búzamezőn.
Lángok függönyei. Izzó kombájnok felvonulása.
Arat a hamu. Szétporladt búzaszem az agy.
Szétrobbant izzók a leoltott nappalok.
Vagyunk mégis, mint görbe szög a parázsban.
Mint horog az eleresztésben.
Imádkozásra emelt kézfejek, templomok romjainál.

Belenyugszom, hogy nem én vagyok a beszélő.
Nem a testemet élem, és nem is a logoszt.
A gyerekkor díszleteit világitom újra.
A porcelánbaba betörött arcát.
A pocsolába ragadt tűzoltóautót.
Szétrobbant izzók a leoltott nappalok.
Mezítláb lépek édes szilánkokra.

Palócföld, 2018/2.